

Δὲν πιστεύω εἰς τὴν δύναμιν τῆς λεγομένης μαύρης μαγίας· δὲν πιστεύω ὅτι ὁ Μεριστοφιλῆς ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὸν Μιστριώτην εἰς φάουστ, ἀλλὰ θὰ ἐδαπάνων ὅ,τι εἶχον καὶ ὅ,τι δὲν εἶχον εἰς ὅλους τοὺς μάγους καὶ τὰς μαγίσσας· ἀνὰ κοινὸν διὰ συνεργασίας ἠδύναντο νὰ ἐγγύσουν ὀλίγας ἰδέας εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡγέτου τῆς ἀντιπολίτευσως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετ' ὀλίγον θὰ κληθῇ εἰς τὴν κυβερνησιν τοῦ τόπου· καὶ θὰ εὗρεθῇ μίαν καὶ μόνην ἰδέαν ἔχων εἰς τὸ μυαλό του, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐπρεπε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μοναδικὴν καὶ μονογενῆ ἰδέαν μὴ ὦν εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι βεβαίως δὲν θὰ κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας διὰ νὰ ξανακαταλάβῃ πόλεμικῶς τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Πούνταν, τὸν Βῶλον καὶ τὴν Καρδίτσαν. Ἡ καρδίτσα τοῦ βεβαίως θὰ τῷ θελε, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις.... σ' ἐμποδίζουν αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις. Λοιπὸν θὰ ξετινάξῃ τὴν κόμην του, ἢ τὴν φαλάκραν του, ἀναζητῶν ἰδέας ὡς ξετινάσσομεν οἱ Βοημοὶ ταῖς τσέπαις μας μήπως εὗρεθῇ εἰς καμμίαν παρθένον πτυχὴν τῆς παρερριμένη πεντάραν, καὶ θὰ εὕρῃ... οὔτε μιᾶς πεντάρας ἰδέαν.

Καὶ τότε θὰ νομίσῃ ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ διορισθῇ ὁ Πόγγης πρόξενος εἰς Βάρναν, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ γίνῃ πάλιν ὁ Βαλέττας διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πέντε ἔξ Κανελλόπουλοι νὰ γίνουσι Τμηματάρχαι, ὅτι εἶναι ἰδέα ἡ ἀποκατάστασις τῶν Ἀγγελοπούλων εἰς διαφόρους θέσεις, ὅτι εἶναι ἰδέα νὰ κρυβῇ πάλιν ὁ Σιρόπουλος εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ νὰ γράφωσιν καὶ κάποτε κάποτε παρασκήνια εἰς μίαν συνάδελφον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κόμματος καὶ ἀφανισμόν τῶν ἀντιπάλων!

Ὁ Κουμουन्दούρος θὰ ἐρωτᾷ τότε: τί ἐπράξατε; ὁ Τρικουπῆς θ' ἀντερωτᾷ μανιώδης τί ἐπράξαμε; καὶ εἰς τὸ Πράξ αὐτὸ θ' ἀλληλομάχωνται καὶ οἱ δύο ὅπως εἰς τὸ Σφάξ ἀλληλοσφάζονται οἱ συμπολίται μου Ἀραβες καὶ οἱ εὐεργεταὶ σας Γάλλοι.

* *

Δὲν πιστεύω εἰς τὰ θαύματα τῆς Παναγίας καὶ ἂν πάγω ποτε εἰς τὴν Τήνον θὰ μεταβῶ νὰ σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς κατοίκους τῆς ἰχθῆς, διότι πολλὰκις ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Τηνίων εἴναι ὁ κ. Μαυρομαρῆς, τί νὰ εἶναι οἱ ἐκλογεῖς αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ· ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἔστειλλον ἐκεῖ τὸν κ. Τρικουπὴν μετ' τὴν εὐχὴν πρὸς τὴν τρυφερὰν καὶ εὐσπλαγχνὸν θεομήτορα, ἢ νὰ καταπραύνη ὀλίγον τὸν πολιτικὸν του πριαπισμὸν, ὅστις τὸν κρατεῖ πάντοτε εἰς θέσιν τυφλοῦ τῆς ἐξουσίας πορθητοῦ, ἢ νὰ τὸν ἀποτρελλάνῃ ὅλως διόλου διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ συμπολίτευσις ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπὸ τοιαύτην κεφαλὴν.

Ἀράπης.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχαρίστως εἶδμεν ὅτι ἡ Ἐφημερίς συνετάχθη μετ' ἡμῶν εἰς τὸ περὶ βαρβαροῦ ἀγριότητος τῆς ἐν Φαλήρῳ χωροφυλακῆς καὶ ζητεῖ νὰ ικανοποιηθῇ ὁ νέος καὶ σὺν αὐτῷ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ ἀσφάλεια ὅλων τῶν πολιτῶν οἵτινες εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβαίνωμεν ὅπου μεταβαίνει ὁ Βασιλεὺς, φρουρῇ δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ χωροφυλακῆ μετ' αὐτοῦ ὑπομεινάρχον ὡς τὸν τοῦ Φαλήρου. Τολμήσατε ἂν θέλετε νὰ μεταβῆτε εἰς Δεκέλειαν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε διαβεβαιούμεν τὴν Ἐφημερίδα ὅτι 99 τοῖς ἑκατὸν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ ἡμερώτατος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν θὰ πράξῃ τίποτε ἐναντίον τοῦ ὕβριστοῦ τοῦ συντάγματος καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν. Ἐὰν ὅμως παρ' ἐλπίδα πράξῃ, ἡμεῖς πρῶτοι θέλομεν τὸν προσκυνῆσαι.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Αἱ ψίαθοι, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς παραπετάσματα, ἀνασύρονται εἰς τοὺς ἐξώστας, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν προκύπτουσιν ἀναρίθμητοι κεφαλαί· ἤδη τὰ θεωρεῖα ἐπλήσθησαν θεατῶν, περιέργως παρισταμένων εἰς τοῦ δράματος τὴν ἐκτύλιξιν. Χορηγὸς τοῦ θεάματος εἶνε ἡ λαχανόπωλις, διαπληκτιζομένη μετὰ τῆς θυρωροῦ, ἐπειδὴ ἡ λαίμαργος ταύτης γενεὰ ἐπειράθη νὰ τῇ ὑπεξέλῃ ὀλίγους κυάμους. Ἡ λαχανόπωλις κατήνεγκεν ὡς φιλοδώρημα ἱκανοὺς κολάφους ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῶν πρωτῶν κλεπτῶν, οἱ δὲ κοπετοὶ τούτων παρώργισαν τὴν φιλόστοργον μητέρα, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἔρις. Στηρίζουσα τὰς τυλώδεις χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἡ πρώτη ἐρεύγεται μυρία ὕβρεις καὶ λαιδορίας κατὰ τῆς ἐτέρας, ἥτις τὴν ἀκούει ἀπαθὴς· ἀλλ' ἄμω τελειώσῃ, ἀρχεται καὶ αὐτὴ διὰ φωνῆς ἐπίσης ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς εἰς τόνον ἐπὶ ὑψηλότερον, ἀνταποδίδουσα τὰ ἴσα: Καὶ οὕτως ὕβριζόμεναι καὶ ἀπειλούμεναι ἐξ ὑπακοῆς, ἡ δυοῖα ἐξακολουθεῖ ὡς σατανικὸν crescendo ἐν τῷ μέσῳ τοῦ

ζωννύντος τὰς ἀντιπάλους πυκνοῦ τῶν περιέργων πλήθους, ὅπερ μεγαλοφώνως ἐκφέρων τὰς ἑαυτοῦ κρίσεις ἐπὶ τῆς διενέξεως, γίνεται πολλὰκις πρόξενον ὅπως ἡ πάλῃ λάβῃ μείζονας διαστάσεις καὶ χαρακτηρὰ γενικώτερον, ἀναμειγνυμένων τῶν ἐνδιαφερομένων συγγενῶν καὶ φίλων. Τέλος αἱ διαμαχόμεναι συμπλέκονται, καὶ τότε λυσσαλέως ἀγὼν διεξάγεται διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τῶν ὀδόντων, ἐνίοτε δὲ καὶ ξυράφια, καὶ ἐγχειρίδια κεκρυμμένα ἀνέλκονται καὶ τραύματα καταφέρονται ἀνηλεῆ καὶ φονικά, μέχρις ὅτου καταφθάνουσιν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ ἀπάγουσιν αὐτὰς αἰμοσταγεῖς, ἐχούσας τὴν κόμην ἀπεσπασμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδαλέους, τὰ ἱμάτια ἐσχισμένα, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν.

Καὶ οὕτω ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων σκηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκοιμήτου τύρβης καὶ τοῦ θορύβου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄργασμοῦ τούτου τῆς ζωῆς, ἡ ἡμέρα παύρεται. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τῆς νυκτὸς ἡ λύκη ἐπικαλύψῃ τὴν ὁδόν, ἤδη παμπληθῆ φῶτα, καὶ φανοὶ δημόσιοι, καὶ λυχνίαι ἀνταντακλαστικαὶ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ γλωσσίδες κυριοπληθεῖς φωταερίου ἀνέλαμψαν ὡς ἐκ μαγείας. Τότε ὁ κύκεδὼν ἐκείνος ἀνατινάσσεται, καὶ συνταράσσεται, καὶ συμμίσγεται, καθὼς ἐντόμων φωλεὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτει ἐξαίφνης ἀκτις φωτός· νομίζεις ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα ἐμφυσῶσιν εἰς αὐτὸν νέαν ζωὴν, νέον σθένος. Ἡ κίνησις

(*) Συνέχεια καὶ τέλος (δε ἀριθ. 176.)

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν τὸ ἐξῆς ἄκρον ἄκρον προορατικό-
τητος καὶ πολιτικῆς ἱκανότητος :

Τὸ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεχθῶσι ἀντιπολιτευόμενοι βουλευ-
ταὶ ἐκ Πρεβέζης, Μετσόβου καὶ Ἰωαννίνων καὶ νὰ ἀπε-
ποιεῖτο τὴν προσάρτησιν τῶν μερῶν τούτων ὁ Κουμουν-
δοῦρος.

Ἀφοῦ ἐν τοῖς θεατρικοῖς προγράμμασι γράφεται ὅτι ὁ κ.
Σ. Ταβουλάρης θέλει διδάξει τὸν *Ὁθέλλο*, δὲν βλέπομεν
τὸν λόγον διατί νὰ μὴ ἀναγγέλληται ἐπίσης ὅτι ἡ κυρία
Σοφία Ταβουλάρη θέλει διδάξει τὴν Μεσσαλίαν. Τὸ ζή-
τημα μένει πάντοτε ἀνέκδοτον καὶ ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη ἀ-
νέγκη διδασκαλίας.

Θὰ περιέλθῃ πάλιν τὰς βιομηχανικώτερας πόλεις τῆς
Ἑσπερίας καὶ τὰς πολυτελεστέρας πρωτευούσας ὁ φιλοκα-
λώτατος ἔμπορος κ. **Χουτόπουλος** καὶ θὰ συλλέξῃ καὶ
θὰ ἐκλέξῃ ὅ,τι κομψόν, ῥαδινόν, καλλίχρουν, ἀντάξιον τῶν
ἀθηναϊκῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων καλλονῶν. Θὰ ἀναγγεί-
λωμεν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν του, ἵνα σὰς θέσωμεν ὅλους καὶ
ὅλας ὑπὸ ἀτμόν.

Ἐξεδόθησαν ἀγγελίαι τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ Ἡμερολο-
γίου ἢ *Ἀποικίῃ* Στὸν τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρσένη, προθύ-
μως δεχόμενοι εἰς τοὺς λευκοὺς τῶν κόλπους χιλιάδας ἐ-
ραστῶν, δηλαδὴ συνδρομητῶν.

Κάτωθεν τοῦ Τηλεγραφείου ἰδρῦθη ἀπὸ τινος οἶκος εὐα-
γῆς πλήρης μωρῶν ἢ μᾶλλον φρονιμῶν παρθένων αἵτινες
περιμένουσι τοῦ; νυμφίους μὲ ἀνημένας λαμπάδας. Πρώ-

την φαρὰν εἶδομεν νὰ προσαρτηθῇ κάτωθεν δημοσίου Κα-
ταστήματος ἄλλο δημόσιον Κατάστημα, καὶ νὰ γεννᾶται
συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο, καίτοι καὶ εἰς τὸ ἓν καὶ εἰς
τὸ ἄλλο ἔχει τις νὰ κάμῃ μὲ *παλλήλους*. Ὁ κ. Διευθυν-
τῆς τῆς Ἀστυνομίας βεβαίως θὰ ἔχῃ γνῶσιν τοῦ τοιούτου
καὶ περισσοτέρων γνῶσιν θὰ ἔχῃ ὁ κ. Ὑπαστυνόμος, καθό-
σον μάλιστα ἠκούσαμεν φοβεράν τὴν διατίμησιν τοῦ κά-
τωθι τηλεγραφείου· ἀλλ' ἔχει γνῶσιν ἐπίσης καὶ ὁ κ. Γιαν-
νούλης, ὁ τμηματάρχης; Δὲν καταλαμβάνει τὰ γινόμενα
χίλια δύο σκάνδαλα, ἀφοῦ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸ Τηλεγρα-
φεῖον πρώτη παρουσιαζομένη θύρα εἶναι ἡ τοῦ εὐαγούς οἴ-
κου; Καὶ ἐννοοῦμεν ὅταν οἱ ἔχοντες νὰ τηλεγραφῇσιν
εἶναι νέοι καὶ δὲν τοὺς δυσαρεστεῖ τὸ *qui proquo*; Ἀλλ'
ὅταν εἶναι γυνή; Ὅταν εἶναι πατὴρ μετὰ τέκνων; Ὅταν
πενθῇ τις; Τί ἔχουν νὰ εἴπουν εἰς αὐτὰ ὅλα οἱ κ. κ. Γι-
αννούλης καὶ Δούκας;

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ—ΛΙΖΙΕ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐν τινι ἐγγωρίῳ φύλλῳ σπηλιοπολικῶν
ἐκὼν ἀέκων ἀποκαλύψεων τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐφείλκυ-
σαν ὅσα γράφει περὶ τῶν λαθρεμπόρικῶν ἀθλῶν τῆς
κυρίας Λιζιᾶ, τῆς προμηθευτρίας τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης
τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸ τὸ ὄνομα—τῆς Λιζιᾶ—ἔχει μεγάλην
κοινωνικὴν σημασίαν διὰ τὸν τόπον μας. Δὲν ἐξετάζομεν
πῶς ἐπλούτισε τὸ γύναιον αὐτὸ εἰς βάρος τῆς βλακείας
τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ματαιότητος τῶν γυ-
ναικῶν· ἀλλ' ἀποβλέπομεν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν κοινωνικὴν
διαφθοράν ἣτις εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰ Κατάστιχα τοῦ
γυναικοῦ. Πόσα χρέη εἰς σημεῖον ὑπέρογκον, πόσαι ἐξοφλή-
σεις χρεῶν παρὰ χειρῶν ἀλλοτρίων, πόσαι παγίδες εἰς τὴν

ἐπιτείνεται, εἰ δυνατόν· ὁ θόρυβος καὶ ἡ βοή κορυφοῦται.
Οἱ παῖδες σκιρτῶσι καὶ κραυγάζουσι· τὰ κινητὰ κλειδο-
κύμβαλα, μανιωδῶς κρουόμενα, διαχέουσι τοὺς ἐν αὐτοῖς
κεκλεισμένους μουσικοὺς θησαυρούς· οἱ πλάνητες ἔμποροι
διασχίζουσι μετὰ κραυγῶν τὸ πλῆθος, ἀνυπόμονοι νὰ ἐκ-
ποιήσωσι τὸ ἀπολειφθὲν αὐτοῖς τοῦ ἐμπορεύματος μέρος.
Ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν, ἐπιστρεφουσῶν ἐκ τοῦ περιπάτου,
ἐρχεται συνεχῆς καὶ ἰσχυρὸς καὶ συνεννοῦται μετὰ τῆς φω-
νῆς τῶν πωλητῶν τῶν ἐσπερινῶν φύλλων. Στίφη ἐργατῶν
καὶ ἐργατῶν περῶσιν, ἐπανερχομένων ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐ-
τῶν, καὶ ζεύγη μεμονωμένα ἐραστῶν, χωροῦντων βήματι
ἐσπευσμένῳ καὶ συνομιλούντων, διότι καθῆκον ἱπποτικὸν
καὶ ἀπαραίτητον κρίνει ὁ νεανίας νὰ συνοδεύσῃ πᾶσαν
ἐσπέραν τὴν ἐρωμένην ἐργάτιδα μέχρι τοῦ ἐργαστηρίου καὶ
τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας αὐτῆς. Ὁμάδες φίλων παιδρῶν καὶ
εὐθύμων ἴσταται πρὸ τῆς pizzeria, καὶ ὁσφραίνεται μεθ'
ἡδυπαθείας τὴν ὁσμὴν τῆς ἐντὸς τοῦ κλιβάνου ἐφομένης
pizza, εἶδους πλακοῦντος ἐκ ζύμης ἀλεύρου ἡρτυσμένου δι'
ἐλαίου, σκοροῦ, τομάτας, τυροῦ νωποῦ, καὶ ἰχθυδίων,
πρὸς τὸ ὅποιον δεκνύουσιν ἰδιάζουσιν λαιμαργίαν οἱ νεα-
πολίται. Ὅντα σκοτεινὰ καὶ νυκτίδια, φοβούμενα τῆς ἡ-
μέρας τὸ ἄπλετον, φῶς, ἐξέρχονται κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην
εἰς τὴν ὁδόν· βαλαντιοτόμοι ὑπόπτως βλέποντες περὶ αὐ-
τοὺς, ὅπως μὴ ἐλκύσωσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀ-

στυνομικῶν ὀργάνων· ἐπαῖται παντὸς φύλου, συνοδευόμενοι
ὑπὸ μικροῦ παιδίου ἢ κορασίου καχεκτικοῦ, οἵτινες κρύ-
πτοντες ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπον, ἐκλέγουσι τὰς σχετικῶς
σκοτεινότερας γωνίας, ὅπως ἐκτείνωσι τὴν χεῖρα καὶ ζη-
τήσωσιν ἐλεημοσύνην μετὰ ταπεινῆς καὶ ἱκετικῆς φωνῆς·
καὶ προαγωγοὶ ἐπονείδιστοι, ἀκολουθοῦντες κατὰ πόδας
τοῦ; ζένους. Αἱ ἱερόδουλοι τῆς Πανδημοῦ, ἐπιδεικτικῶς
βαίνουσαι, δεικνύουσι τὴν ἐψιμυθιωμένην μορφήν ὑπὸ τὸ
φῶς τῶν φανῶν, καὶ ρίπτουσιν ἄσεμνα βλέμματα εἰς τοὺς
διαβάτας. Ρακενδύται ἀγυιόπαιδες, φανὸν ἀνά χεῖρας ἔ-
χοντες, διολισθαίνουσι μεταξὺ τῶν κνημῶν τῶν διαβατῶν,
ὅπως συνάξωσι τὰ ἀπορριπτόμενα σίγαρα. Οἱ δὲ πλάνητες
μουσικοὶ καὶ ᾄδοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά περιφέ-
ρονται, τὰ ὄργανα ἀνά χεῖρας ἔχοντες, καὶ ἴστανται πρὸ
τῶν θυρῶν τῶν ἐστιατορίων, τῶν ζυθοπωλείων, τῶν καπη-
λειῶν, ὅλων ἐν γένει τῶν μερῶν, ἐνθα συχνάζουσιν ἄνθρω-
ποι, ἔτοιμοι ὅπως καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν ἄλλων μου-
σικῶν, οἵτινες εὐρίσκονται ἤδη ἐντὸς, καὶ ἀρχίσωσιν ἀπρόσ-
κλητοι τὴν συναυλίαν.

Καὶ ὅπως παρέρχεται ἡ ἡμέρα, οὕτω παρέρχεται καὶ ἡ
νύξ ἐν τῷ μέσῳ κυμάτων φωτός, θορύβων ποικίλων καὶ ἀ-
νομοίων, ἐν τῷ μέσῳ ἐπεισοδίων ἀφανῶν καὶ ἀλληλενδέτων.
Ἡ τύρβη αὕτη κοπάζει μόλις κατὰ τὰς προκεχωρηκυίας
τῆς νυκτὸς ὥρας. Τὰ παμπληθῆ φῶτα ἐλαττοῦνται τότε·

οικογενειακὴν ἡσυχίαν, ὅποιον ἔδαφος κηρωτὸν δι' ὀλισθήματα, πτώσεις καὶ χοροὺς, ἐν αἷς ὁ καθαλιερός δὲν εἶναι πάντοτε ὁ σύζυγος, ἐνῶ ἡ Κυρία εἶναι πάντοτε ἡ σύζυγος.

Τίς νομοθέτης ἢ τίς δικαστὴς ἢ τίς ἀνακριτὴς ἢ τίς εἰσαγγελεὺς εὐκαίρῃσαν ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν μελῶν ἢ τοῦ ἐγκεφάλου τῶν νὰ ρίψωσι καὶ ἐν βλέμμα εἰς τὴν καταβόθραν αὐτὴν ἣτις ὀνομάζεται Λιζιέ καὶ ὅπου ρίπτονται θύματα τόσοι ἰδρώτες τιμῆς καὶ ἐργασίας, μεταβαλλόμενοι εἰς βράκη, ταινίας, τρίχαπτα, ἄνθη, καὶ ὅλα τὰ ψεύδη τῆς παρυσίνης κομποποιίας; Τοῖς μετρητοῖς αἱ τιμαὶ ὑπερογκώταται, καταβαλλόμεναι εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν κάκιστα ἀνατεθραμμένων γυναικῶν μας, αἵτινες ἀποκτῶσι τὴν ἡμικρανίαν ἕως ὅτου κατορθώσουν ν' ἀναβῶσι τὰς μαρμαρίνας κλίμακας τῆς Λιζιέ, διὰ νὰ ἔχωσι μόνον τὴν μωρὰν ἡδονὴν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν γειτόνισσαν ἢ τὴν φίλην ἢ τὸν φίλον τῶν: 'Βυθόμαι εἰς τῆς Λιζιέ. Ἀλλὰ μὲ πίστῳσιν, Θεέ μου! τὸ πολυτοκώτερον ἔντομον δὲν γεννᾷ τόσῃν πληθύν ὠαρίων ὅσους τόκους καὶ ἐπιτόκια γεννοῦν τὰ χρέη παρὰ τῇ κυρίᾳ Λιζιέ.

Φορολογεῖ λέγουσι τὸ Κράτος, φορολογεῖ ὁ δῆμος, φορολογεῖ ὁ Τσιγγρός· ἀλλ' ἐξετάσατέ ποτε τί φορολογεῖ αὐτὸ τὸ παρυσινὸν ἀπόπλυμα, τὸ ὅποιον ὡς μεμολυσμένος ἀνὴρ εἰσάγεται πανταχοῦ; Τί δάκτυλοι τῆς γυναικὸς αὐτῆς! 'Βυτείνονται ἀπὸ τῆς ὁδοῦ 'Ερμού ὅπου ὀπισθεν τῆς Καπνικαρέας ἐνεδρεύει καὶ φθάνουν μέχρι τῶν ἰσχατιῶν τῆς Νεαπόλεως. Δὲν εἴμεθα ταχυδακτυλοῦργοι, ἀλλ' ἐρευνήσατε, δυστυχεῖς σύζυγοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῆς τσέπαι σας εἰς οἶκον δῆποτε ὦραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς, καὶ θὰ εὑρῃτε μέσα τὰ δάκτυλα τῆς κυρίας Λιζιέ. Καὶ τί δάκτυλα! γαμψόφυχα, ὀστεώδη, λιπαρὰ ὡς ἔλαιον καὶ κολλητικὰ ὡς μέλι.

Ὁ κοινωνικὸς δραματογράφος ἠδύνατο ἀλανθάστως νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς ἓνα θηλυκὸν 'Ιάγον τὸν ὅποιον μετὰ πεποιθήσεως νὰ παρυσιάγῃ εἰς πᾶν οικογενειακὸν δράμα.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους ὄλων τῶν οικογενειακῶν καταστροφῶν εἶναι—ἡ Λιζιέ.

Καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἔπειτα ὁ Σπυλιόπουλος ὅτι τὸ μεγαλύτερον λαθρεμπόριον γίνεται ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς. Καὶ διατί ὅχι; Ἀφοῦ ὅλαι αἱ μεγάλαι Κυρίαι εἶναι ὑπήκοοί της; Εἶναι ἀπίθανον ἂν εὐρίσκωνται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τινες ἔχουσαι ἐπιρροὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων, τμηματάρχων καὶ ἀκόμη ἀνωτέρων τῶν τμηματαρχῶν;

Πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Μπένσης δὲν φορεῖ οὔτε δαντέλας, οὔτε πτερὰ· ὅπως ποτὲ δὲν τοῦ ἦλθε ἡ ὄρεξις νὰ μεταμορφωθῇ εἰς γυναῖκα καὶ νὰ λάβῃ ἀνάγκην τῆς Λιζιέ· ἐπομένως δύναται νομίζομεν νὰ χῶσῃ τὴν μύτην του εἰς τὸ Κατάστημα αὐτὸ καὶ ἂν μὴ ἄλλο τὸ ὑποχρεώσῃ τοῦλάχιστον, ἀφοῦ ληστεύει ὅλην τὴν νκοινωνίαν, νὰ μὴ ληστεύῃ καὶ τὸ δυστυχὲς δημόσιον Ταμεῖον. Μᾶς φθάνουν οἱ 'Βλληνες Βελένδζαι· ἄς μᾶς λείψουν καὶ αἱ παρυσιναὶ βελένδζαι.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΡΩΜΟΛΙΜΝΗΝ

(Εἰδύλλιον)

Βασίλη, αἱ Βασίλη!.. ποῖος εἶνε μέσα; Ὁ Καράπαυλος; ὁ Λάμπας; πρῶτ', πρῶτ'! Τώρα ἐρχομαι (ἀκούεσαι κρότος ὄγκου θερμοῦ ὡς ἀπὸ σύριγγος χρομένου ἐντός ἀποκρύφου ἀγγείου).

Ἀγκαλά!.. (τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς) τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς τὰ Μέθανα! Ποῖος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα νὰ μὲ σκοτίσῃ. Ὡ! Βλευθερία! πόσα κακὰ ἐπ' ὀνόματί σου ἔγραψεν ὁ Σιβίνης!

Ὁ Ρικάκης ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν!.. Νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κέκτεται πολλὰ

ὁ θόρυβος τῶν ἀμαζῶν καθίσταται ἀσθενέστερος, οἱ διαβᾶται εἰσὶν ἀραιότεροι, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀπομεινάντων φανῶν τοῦ φωταερίου διαγράφονται γυμναὶ καὶ εὐκρινεῖς αἱ πλάκες τοῦ λιθοστρώτου. Μόνα κέντρα θορύβου ἀπέμεινάν τινα ἐστιατόρια, καπηλεῖα, ζυθοπωλεῖα, καὶ ἰδίως ἡ pizzeria, ἃτινα μόνον κατὰ τὸν ὄρθρον θὰ κλείσωσι τὰς θύρας. Πέριξ αὐτῶν πλανῶνται ὁ ὀστρακοπώλης, πωληταὶ τινες φωσφορίων, καὶ οἱ πλάνητες μουσικοὶ, οἵτινες ἐνεδρεύουσιν ἀπὸ τῆς θύρας. Ὁ ξένος, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ κατοικῶν, ρίπτεται κατὰ τὴν ὦραν ἐκείνην ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης, κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος. Ὁλὴ ἐκείνη ἡ κίνησις, ὅλος ἐκεῖνος ὁ σάλος, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἀσυνήθεις εἰκόνες βαρύνουσι τὴν κεφαλὴν του καὶ πιέζουσι τὸ στῆθος του ὡς ὄγκοι μολύβδου. Οἱ ὕστατοι σπαραγμοὶ τοῦ τέρατος, ὅπερ ἡσυχάζει ἤδη, ἡχοῦσιν ἐτι περὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ ὡς ὑπόκωφος βόμβος. Μέχρι τῆς κλίνης αὐτοῦ ἀφικνοῦνται ἐτι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀόριστοι καὶ συγκεχυμέναι αἱ μελωδίαι τῶν δημηῶδων ᾠμάτων, ἃτινα ψάλλουσιν εἰς τὰ παρακείμενα καπηλεῖα οἱ πλάνητες μουσικοὶ, καὶ ἡ Camesella, καὶ τὸ Rondinella amabile καὶ τὸ Vorrei morir, καὶ τὸ Addio Lucia. Ὑστατος δὲ πάντων ἀντηγεῖ ἐν τῇ ὁδῷ ἡχος, ἡ μονότονος ὡς νυκτερινοῦ ὀρνέου φωνὴ τοῦ maguzzago, τοῦ πωλητοῦ κοχλίων βεδρασμένων μετὰ διπύρων, ὅπερ εἶνε καὶ τοῦτο ἐκ τῶν προσφιλῶν ἰδεσμάτων τῆς παρθενοπαίας μαγειρικῆς. Ὅτε δὲ τέ-

λος τὰ βλέφαρα κλεισθῶσιν ὀριστικῶς βαρέα ὑπὸ τοῦ ὕπνου, τὸ ὄμμα βλέπει ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ παρελαύνουσαν ἀλλόκοτον παράταξιν μυρίων φανταστικῶν τεράτων, ὕδρας, καὶ γρύπας, καὶ χιμαίρας, καὶ χρωμάτων ἰδανικῶν καὶ ἀνυπάρκτων σελαγισμῶν καὶ ἀκτινοβολίαν, καὶ τὸ οὖς ἀκούει πάταγον ταρτάρειον καὶ συνεχῇ, ἐν ᾧ συγχέονται καὶ συναναφέρονται μυρίοι ἦχοι ἑτερογενεῖς, ἀπερίγραπτοι, καὶ θηρίων βρυχηθμοὶ, καὶ ὀρνίθων λαλιαὶ, καὶ θροῦς κυμάτων, καὶ συριγμοὶ ἀνέμων, καὶ ἰσχαὶ μαχομένων, καὶ κρότος λεβήτων χαλκῶν ἐμμανῶς κρουομένων διὰ ροπαλοῦ, καὶ τρυγμοὶ ὕαλου σχιζομένης ὑπὸ πρίονος, καὶ ἡ σμερδαλέα τοῦ κεραυνοῦ ἐκρηξις, ἡχοῦσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης τῶν στοιχείων.

Ἀθῆναι Μάϊος, 1881.

Χαρ. Ἀννίνος.